

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради РНД 11899
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Запара Антон Євгенович народився 12 липня 1985 року у місті Дніпро. У 2002–2007 р. навчався Дніпровському національному університеті імені Олеся Гончара, здобув ступінь магістра за спеціальністю «Прикладна математика». Має 19-річний досвід роботи в сфері розробки програмного забезпечення на посаді технічний директор.

З 2022 року – аспірант кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», м. Дніпро. На момент захисту дисертації виконав у повному обсязі акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена рішенням Вченої ради Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», МОН України, м. Дніпро від «04» лютого 2026 року Протокол №7 , Наказ №28 від «04 » лютого у складі:

Голова разової спеціалізованої вченої ради – **БОРОДІН ЄВГЕНІЙ ІВАНОВИЧ**, доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, директор Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Рецензенти:

МАКУРІН АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин і аудиту Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»;

БАШТАНИК ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Офіційні опоненти:

АХМЕДОВА ОЛЕНА ОЛЕГІВНА, доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри туризму та готельно-ресторанного бізнесу Київського національного університету технологій та дизайну;

ПОМАЗА-ПОНОМАРЕНКО АЛІНА ЛЕОНІДІВНА, доктор наук з державного управління, професор, завідувач науково-дослідної лабораторії з дослідження проблем управління у сфері цивільного захисту, Національний університет цивільного захисту України ДСНС України.

на засіданні «23» березня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» Антону Запарі на підставі публічного захисту дисертації «Інформаційна відкритість як принцип діяльності органів публічної влади» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Дисертацію виконано у Національному технічному університеті «Дніпровська політехніка».

Науковий керівник Хожило Ірина Іванівна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Навчально-наукового інституту державного управління

Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, українською мовою.

Основні положення дисертаційного дослідження опубліковано у 7 наукових працях, серед яких 4 статті у наукових фахових виданнях України (категорія Б зі спеціальності 281 – Публічне управління та адміністрування); 3 тез доповідей, що опубліковані у збірниках науково-комунікативних заходів, які проходили в Україні та країнах зарубіжжя:

У дискусії взяли участь:

Голова спецради:

БОРОДІН ЄВГЕНІЙ ІВАНОВИЧ, доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, директор Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка». *Без зауважень.*

Запитання 1. Ви досліджували феномен функціональної цифрової ізоляції, коли інфраструктура є, але не використовується. Який ваш практичний рецепт виходу з цієї пастки?

Запитання 2. Ви підкреслюєте важливість децентралізованих мереж. Які саме технологічні інструменти дозволяють ОМС зберігати автономність у випадку централізованих кібератак?

Запара А.Є.

Відповідь на запитання 1.

Наша емпірика довела, що корінь проблеми лежить у дефіциті довіри. Рецепт полягає у впровадженні аксіологічного підходу. Наприклад, у громадах, де правила електронного бюджету участі були радикально прозорими, рівень залученості активного населення сягав 30-40%, а довіра до влади зростала на 15-20%. Ми вказуємо у дисертації, що технічно це вирішується трансформацією звичайних бібліотек на інклюзивні цифрові хаби та використанням національної платформи «Дія.Освіта» як базису для навчання.

Відповідь на запитання 2.

Наша концепція передбачає створення автономних муніципальних просторів даних та георозподіленого хмарного резервування. На практиці ми розглядаємо адаптацію до блекаутів через автономні системи зв'язку (Starlink, радіомережі LORA) та впровадження EDR/XDR захисту. Завдяки цьому, навіть якщо центральний державний реєстр тимчасово недоступний, громада зберігає операційну стійкість і продовжує надавати критично важливі послуги в локальному автономному режимі.

РЕЦЕНЗЕНТ:

МАКУРІН АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин і аудиту НТУ «Дніпровська політехніка». Оцінка дисертації позитивна. *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження.*

1. Дисертація переконливо демонструє, що розвиток інформаційних компетентностей є важливим чинником підвищення резильєнтності територіальних громад, зокрема в умовах гібридних впливів і кіберризиків. Водночас для практичної реалізації запропонованих підходів було б корисно більш виразно окреслити управлінську конфігурацію їх впровадження на рівні

органів місцевого самоврядування: хто саме має виступати «суб'єктом процесу» (координатор/уповноважена посадова особа/структурний підрозділ), як доцільно розподіляти функції між напрямками освіти, цифрової трансформації та комунікацій, і які мінімальні процедури взаємодії потрібні, аби уникнути розпорошення відповідальності. Така деталізація лише підсилила б управлінську прикладність уже обґрунтованих висновків автора.

2. Запропонований автором у 3 розділі набір індикаторів (зокрема цифрової інклюзивності, кібергігієни, критичного сприйняття інформації) є доречним і концептуально узгодженим із логікою дослідження. Разом із тим, щоб зробити такий інструментарій ще більш придатним до використання громадами, доцільно додати декілька ілюстративних прикладів практичного застосування: як саме громада може проводити первинну оцінку (наприклад, коротке опитування мешканців/працівників, самооцінка підрозділу, аналіз звернень/типових помилок при користуванні е-сервісами) і як інтерпретувати результати для управлінських рішень. Такий логічний перехід від індикаторів до дій підвищив би технологічність запропонованої моделі без надмірного ускладнення методичної частини.

3. Безперечною перевагою дисертації є включення безпекового виміру (протидія дезінформації, культура кібергігієни) в контексті місцевого врядування. У дискусійному аспекті можна було б чіткіше окреслити баланс між інформаційною стійкістю та відкритістю: які принципи мають спрямовувати комунікаційну політику громади, щоб заходи протидії маніпуляціям підтримували довіру й прозорість, а не створювали ризик надмірної регламентації публічного обговорення. Це уточнення посилює б нормативну визначеність рекомендацій, не змінюючи загальної логіки роботи.

4. Позитивно оцінюється акцент автора на необхідності охоплення різних цільових груп, у тому числі вразливих категорій населення, та врахування цифрової безбар'єрності. Водночас додаткового розкриття потребує питання масштабування запропонованих рішень: які мінімально необхідні організаційні та цифрові кроки може реально здійснити мала громада з обмеженим кадровим потенціалом, і які доцільні для середніх/великих громад із розвиненішою інфраструктурою. Введення короткої типології «мінімальний/розширений» набір заходів підсилило б реалістичність упровадження та порівнюваність результатів.

Запитання 1. Чому ви вважаєте, що саме органи місцевого самоврядування мають бути ключовим суб'єктом розвитку інформаційних компетентностей, а не центральна влада?

Запитання 2. У чому саме полягає новизна вашого підходу до класифікації чинників, що впливають на розвиток інформаційних компетентностей?

Запара А.Є. відповідь:

Запитання 1.

Центральна влада формує загальні рамки та стандарти, проте реальне впровадження відбувається «на місцях». Саме органи місцевого самоврядування найкраще знають потреби своїх мешканців, демографічну ситуацію та специфіку локального ринку праці. У дисертації доведено, що розвиток компетенцій через місцеві ініціативи має на 40% вищу ефективність завдяки високому рівню довіри та можливості персоналізації навчання. органи місцевого самоврядування здатні швидше адаптувати програми під конкретні групи (аграрії, підприємці, ВПО).

Моє дослідження підкреслює, що субсидіарність у питаннях цифровізації є запорукою того, що технології будуть служити людям, а не залишатися формальними проектами «зверху».

Запитання 2.

Традиційно чинники поділяли на технічні та економічні. Я ж обґрунтував авторську класифікацію, виокремивши ментально-психологічні та інституційно-культурні чинники як визначальні. Доведено, що навіть за наявності швидкісного інтернету розвиток компетенцій може гальмуватися через страх перед технологіями або низьку довіру до державних цифрових платформ. Це дозволяє розробляти більш точні механізми публічного управління, спрямовані на подолання внутрішніх бар'єрів громадян. Розуміння цих чинників дає можливість трансформувати управлінську стратегію від простої закупівлі техніки до цілеспрямованої роботи з мотивацією та ціннісними орієнтирами членів територіальної громади.

БАШТАНИК ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка». *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження:*

1. попри достатньо ґрунтовне теоретичне опрацювання тематики, у роботі варто було б більш чітко окреслити межі та рівні прояву інформаційних компетентностей у системі місцевого врядування: на рівні посадової особи, структурного підрозділу, органу місцевого самоврядування як інституції та громади загалом. Таке багаторівневе розмежування дозволило б точніше показати, які компетентності є критичними саме для управлінських ролей (прийняття рішень, комунікації, надання послуг, кризове реагування), а які – стосуються загальної цифрової культури та взаємодії з мешканцями. Додаткова конкретизація підсилила б логіку переходу від теоретичного визначення компетентностей до формування управлінських інструментів їх розвитку.

2. Дисертація виграла б від більшої деталізації інституційного механізму впровадження запропонованих рішень на рівні територіальної громади. Зокрема, доцільно було б чіткіше визначити: 1) хто є ключовим відповідальним суб'єктом (виконавчий комітет, профільний підрозділ, уповноважена особа/координатор цифрового розвитку, комунікаційна служба тощо); 2) якими мають бути базові управлінські регламенти/процедури (порядок навчання, внутрішні стандарти комунікації, правила інформаційної взаємодії у кризових ситуаціях); 3) які партнерства є найбільш доцільними (ЦНАП, заклади освіти, бібліотеки, громадські організації, провайдери цифрових сервісів). Така конкретизація надала б рекомендаціям більшої технологічності й підвищила б їх відтворюваність у практиці громад з різною ресурсною спроможністю.

3. У контексті посилення інноваційної авторської розробки методології інформаційної компетентності потребує певного посилення блок, пов'язаний із оцінюванням результативності інформаційної спроможності. Навіть за наявності запропонованих індикативних підходів, доцільним було б більш виразно показати методичну основу вимірювання – джерела даних (опитування, цифрова аналітика використання е-сервісів, оцінювання навчальних результатів, аналіз звернень громадян), періодичність моніторингу, мінімально достатній набір показників для малих громад та розширений для середніх/великих, а також принципи інтерпретації результатів у управлінському циклі (які показники є

«сигнальними», які управлінські рішення мають прийматися за їх відхилення). Це дозволило б перетворити оцінювання з описового елемента на інструмент реального управління.

4. З огляду на те, що дослідження концептуалізує тематику інформаційної стійкості та протидії дезінформації, доречним було б більш системно розкрити нормативно-етичні обмеження і запобіжники реалізації відповідних заходів на локальному рівні. Зокрема, корисним було б окремо окреслити, як у практиці органів місцевого самоврядування можуть бути збалансовані потреби безпеки та вимоги демократичного врядування (відкритість, недискримінація, свобода вираження поглядів, захист персональних даних). Такий акцент зменшив би ризик неоднозначного трактування окремих рекомендацій і посилив би їхню прийнятність для широкого кола громад та стейкхолдерів.

Запитання 1. Яким чином ви пропонуєте інтегрувати інклюзію у процеси розвитку компетентностей для людей похилого віку та осіб з інвалідністю?

Запитання 2. На Вашу думку, які ризики несе стрімка цифровізація громади без належного розвитку інформаційних компетентностей її мешканців?

Запара Д.Є. – відповідь:

Запитання 1:

Моя робота базується на принципі «нікого не залишити осторонь». Для людей похилого віку запропоновано методичку спрощених інтерфейсів та навчання через соціальні центри, де акцент робиться на безпеці та отриманні життєво необхідних послуг (ліки, субсидії). Для осіб з інвалідністю передбачено розвиток навичок використання асистивних технологій. В управлінському аспекті це означає, що розвиток компетентностей не є універсальним для всіх, а має чітку сегментацію. Ми розглядаємо цифрову інклюзію як форму соціальної реабілітації, що дозволяє цим групам бути повноцінними членами цифрового суспільства, долаючи фізичну та соціальну ізоляцію..

Запитання 2:

Це один із ключових ризиків, описаних у дисертації, - так зване «технологічне відчуження». Якщо ми створюємо складні цифрові сервіси, якими люди не вміють користуватися, ми лише посилюємо нерівність. Це призводить до марнотратства бюджетних коштів та розчарування громадян у реформах. Також зростає вразливість перед кібершахрайством та маніпуляціями. Моє дослідження доводить, що інвестиції в «софт» (людський капітал) мають випереджати або йти паралельно з інвестиціями в «хард» (інфраструктуру). Без компетентності цифровізація стає декоративною, а не трансформаційною, що створює загрозу безпеці та демократичним цінностям у громаді.

ОФІЦІЙНІ ОПОНЕНТИ:

АХМЕДОВА ОЛЕНА ОЛЕГІВНА, доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри туризму та готельно-ресторанного бізнесу Київського національного університету технологій та дизайну. *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження:*

1. Дисертант логічно і обґрунтовано наголошує на важливості технологічного інструментарію у діяльності громад як платформи формування інформаційних компетентностей. Водночас, у роботі варто було б більше уваги приділити «етичній компетентності» посадовців. Зокрема, йдеться про здатність критично оцінювати результати роботи алгоритмів та систем інформації, які все частіше впроваджуються у муніципальне управління (автоматичний розподіл

допомоги, чат-боти, аналіз великих даних). Варто було визначити, як саме публічне управління розвитком компетентностей має запобігати ризикам «алгоритмічної упередженості» та забезпечувати етичність використання інформаційних даних на локальному рівні.

2. Автор слушно розглядає інформаційні компетентності як засіб протидії дезінформації (розділ 1 та розділ 3). Проте, з огляду на умови воєнного стану, малодослідженим алишився аспект когнітивної стійкості самих публічних службовців. Видається доцільним доповнити систему інформаційних компетентностей навичками управління інформаційним навантаженням та протидії когнітивним упередженням (cognitive biases), що виникають в умовах надмірного потоку даних. Управлінський підхід до розвитку таких «м'яких» навичок є критичним для запобігання професійному вигоранню кадрів у громадах та прийняття зважених рішень у кризових ситуаціях.

3. Автором у дисертації детально описано цифрові компетентності, але вбачається за необхідне посилити акцент на компетентності з управління даними як активом. В умовах інтеграції до Єдиного цифрового ринку ЄС (Digital Single Market), територіальні громади мають ставати не просто «користувачами сервісів», а «розпорядниками якісних даних». Корисним було б у розділі 3 розширити авторські пропозиції щодо формування навичок забезпечення інтероперабельності даних (технічної, семантичної, організаційної) на рівні ОМС, що є обов'язковою умовою для транскордонного співробітництва та участі громад у міжнародних програмах відновлення.

4. Дисертант у роботі правомірно апелює до Закону України «Про доступ до публічної інформації», проте вбачається за доцільне більш глибоко розкрити специфічну компетентність посадовця щодо застосування «трискладового тесту» при обмеженні доступу до інформації. В умовах воєнного стану виникає складний баланс між безпекою та відкритістю. Було б цінним запропонувати конкретний алгоритм дій (як складову компетентності), що дозволяв би посадовцю самостійно й обґрунтовано визначати межу між конфіденційністю (національна безпека) та суспільним інтересом, мінімізуючи ризики судових оскаржень та зловживань «секретністю».

5. Розвиток інформаційних компетентностей у роботі переважно пов'язаний з індивідуальним навчанням. Однак, враховуючи високу плінність кадрів у громадах (через мобілізацію, міграцію, низькі зарплати), виникає питання відчуження таких компетентностей від особи. Вважаємо, що дисертація виграла б від включення рекомендацій щодо впровадження систем управління знаннями (Knowledge Management Systems) на рівні громад. Це дозволило б накопичувати інформаційний досвід як інтелектуальний капітал інституції, незалежно від зміни конкретних працівників, забезпечуючи безперервність управління..

Запитання 1: Які конкретні індикатори ви пропонуєте використовувати для моніторингу ефективності публічного управління розвитком інформаційних компетентностей?

Запитання 2. Як ваша модель взаємодії суб'єктів публічного управління вирішує проблему «цифрового розриву» між міськими та сільськими громадами?

Запара А.Є. відповідь:

Запитання 1:

Я у дисертації пропоную відійти від суто кількісних показників (кількість виданих сертифікатів) до якісних і результативних. Тому у роботі виокремлено три групи індикаторів: інституційні (наявність місцевих програм та фінансування), операційні (частка послуг, отриманих онлайн) та соціально-економічні (рівень довіри до цифрових сервісів та швидкість зворотного зв'язку). Ключовим індикатором є «індекс цифрової включеності» різних соціальних груп. Це дозволяє не просто звітувати про проведені заходи, а реально вимірювати вплив компетенцій на якість життя в громаді. Такий підхід робить систему моніторингу прозорою та дозволяє оперативно коригувати управлінські рішення на рівні ОМС.

Запитання 2:

Така модель взаємодії суб'єктів публічного управління передбачає багаторівневу координацію, де сільські громади отримують не лише технологічну допомогу, а й методичний супровід. У дисертації обґрунтовано необхідність створення мобільних точок доступу та навчання («цифрові хаби на колесах»). Головний акцент зроблено на стимулюванні міжмуніципального співробітництва, де більш розвинені громади стають менторами для сусідніх. Це дозволяє нівелювати інфраструктурну нерівність через розвиток людського капіталу. Публічне управління в цьому контексті виступає як фасилітатор, що інтегрує зусилля держави, бізнесу та громадського сектору для забезпечення рівного доступу до знань незалежно від географічного розташування.

ПОМАЗА-ПОНОМАРЕНКО АЛІНА ЛЕОНІДІВНА, доктор наук з державного управління, професор, завідувач науково-дослідної лабораторії з дослідження проблем управління у сфері цивільного захисту, Національний університет цивільного захисту України ДСНС України. *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження*

1. Дисертація містить слушне визначення мультифакторності компетентностей громади. При цьому автор визнає й обґрунтовує, що успішне публічне управління вимагає сукупності умінь і практик, які взаємодіють між собою. Даний системний підхід створює основу для побудови навчальних програм, кадрових стандартів та організаційних процедур у громадах. У той же час, вважаємо, що дисертація тільки б виграла, якби її автор в розділі 2 більш чітко розмежував поняття «інформаційні компетентності», «цифрові компетентності», «комунікаційні компетентності» та «аналітична спроможність» шляхом подання їх як системи взаємопов'язаних компонентів з визначенням домінуючих інструментів розвитку для кожного з компонентів. З цією метою варто було б також надати ємні операційні визначення для кожного складника щоб уникнути семантичної плутанини при впровадженні, а також для кожного компонента запропонувати 2–4 пріоритетні інструменти розвитку (освітні модулі, практичні вправи, цифрові тренажери, шаблони, аналітичні панелі, наставництво, міжмуніципальні стажування).

2. У дисертаційній роботі справедливо наголошується, що розвиток компетентностей – це не лише технічне завдання, а також соціальноорганізаційний процес, що підпадає під вплив ресурсної бази, кадрового потенціалу та доступу до навчальних матеріалів. Важливо, що у дисертації вже наявні концепти протидії інформаційної нерівності у громадах. На нашу думку, дисертація тільки б виграла, якби її автор більш детально відобразив ризики нерівномірності компетентнісного розвитку та запропонував

конкретні механізми компенсації, виокремивши основні ризики: кадровий дефіцит; цифровий розрив; обмежений доступ до якісних навчальних ресурсів; низька мотивація кадрів; фінансова нестабільність. Крім того, убачається за доцільне для кожного ризику запропонувати набір заходів компенсації, зокрема, у контексті міжмуніципального співробітництва; партнерства з університетами/ГО/бізнесом; мережевих форм навчання, цільових грантів для відсталих громад.

3. Уважаємо, що в дисертації слушно включено питання безпеки як невід'ємної частини інформаційних компетентностей, й автор підкреслює, що у кризових умовах здатність громади захищати інформацію та протидіяти інформаційним загрозам стає питанням життєздатності. Це важливий і вчасний акцент дослідження. У той же час, з огляду на кризові умови та воєнний стан вважаємо, що корисним було б розширити дослідницький напрям щодо інформаційної безпеки та кіберстійкості через деталізацію виокремлення ключових ризикових сценаріїв, визначивши практики протидії дезінформації на основі перевірки фактів та алгоритмів взаємодії з місцевими медіа та громадськими організаціями. Крім того, доречно було б запропонувати не лише перелік, а й надати детальний опис технічних та організаційних заходів забезпечення безперервності інформації: резервних каналів зв'язку, планів дій при кібератаці (SOP), мінімальні технічних вимог до постачальників та мережевих сервісів. На наш погляд, можливим напрямом такого підходу варто вказати координацію з національними структурами (CERT-UA, ДСНС, військовими адміністраціями) для процедури обміну критичною інформацією.

4. У дисертації правомірно наголошено на необхідності системної підтримки компетентнісних ініціатив, зокрема, від навчання до практичних процедур. Автор вмотивовано доводить, що без закріплення відповідальності, фінансування і процедур у межах місцевої адміністрації навіть добре випрацьовані підходи ризикують залишитися епізодичними заходами. У той же час, убачається за доцільне забезпечити практичну реалізованість і довготривалу ефективність авторських пропозицій, наведених у дисертації. На наше переконання, у розділі 3 слід, по-перше, розвинути авторський підхід, що визнає інституційну та фінансово-організаційну стійкість ініціатив, по-друге, запропонувати модель закріплення відповідальності на рівні громади, і по-третє, передбачити типовий «методичний пакет» для впровадження (коротке керівництво, посадова інструкція, шаблони річного плану навчань, форма звіту про досягнення КРІ, чек-лісти для перевірки готовності). Уважаємо, що це має полегшити тиражування вищевказаного авторського підходу, запропонувавши чіткий план його пілотного впровадження на 1–2 роки з механізмом публічної підзвітності..

Запитання 1: Які зміни до нормативно-правової бази ви пропонуєте для стимулювання розвитку інформаційних компетентностей у громадах?

Запитання 2: Як розвиток інформаційних компетентностей впливає на прозорість та протидію корупції на місцевому рівні?

Запара А.Є. відповідь:

Запитання 1:

Ми у дисертації пропонуємо закріпити поняття «інформаційна компетентність» на рівні закону про місцеве самоврядування та розробити державні стандарти (професійні кваліфікації) для «цифрових лідерів» у громадах. Також обґрунтовано необхідність впровадження механізму «цифрового ваучера» – цільової субвенції громадам на навчання персоналу та вразливих груп населення. Важливим є законодавче визначення обов'язковості щорічного аудиту рівня цифрової зрілості громад. Ці зміни створять легітимне підґрунтя для стабільного фінансування та професіоналізації процесів цифровізації, перетворюючи їх із факультативних ініціатив на обов'язковий елемент якісного публічного сервісу.

Запитання 2:

Високий рівень компетенцій мешканців створює запит на відкриті дані. Коли громадяни вміють користуватися реєстрами, аналізувати закупівлі через Prozorro та стежити за бюджетом громади онлайн, поле для корупційних маневрів різко звужується. У дисертації обґрунтовано, що «цифрова зрілість» громади є найкращим запобіжником зловживань. Ми пропонуємо впроваджувати інструменти е-демократії як обов'язковий елемент навчання. Це перетворює контроль за владою на щоденну зручну звичку. Таким чином, публічне управління стає більш підзвітним, а довіра до інституцій зростає завдяки можливості кожного мешканця побачити «цифровий слід» будь-якого управлінського рішення.

Результати відкритого голосування: «За» 11 членів ради,
«Проти» — членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Запарі Антону Євгеновичу ступінь доктора філософії із галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Голова разової
спеціалізованої
вченої ради

ЄВГЕНІЙ БОРОДІН